

W i s o r,

Den Första:

På spåda Myrtenswistars blad.

Den Andra:

Dryckes-Sång:

3, som tömmen Bågaren 2c.

Den Tredje:

Swen och Moja.

3 öster morgonrodnan blänkte.

Den Sjunde:

Kärlek som så sällan hwilar 2c.

Alla Fyra kunna sjungas under sina egna wäls-
ljudande Melodier.

Carlscrona, tryckte år 1810.

Den Första:

På spåda Myrtenqvistars blad,
Der blommor kring min hjesa spricka,
Will jag förnöjd och fri och glad
Af Bacchus-ljuswa safter dricka.

Ne'n Astrild från Elytherens Hof
Sin flygt till dessa parker sträcker,
Han manar mig till Erbjas lof,
Och mig den glada bågarn räcker.

Förgånglighet är menn'skans lott,
Som hjulet hvalfwas våra öden;
Och snart skall litet aska blott
Af oss bli öfrigt efter döden.

När jag för alltid somnar af,
Hwad batar då att offer njuta?
Hwad batar då uppå min graf,
Att win och balsam fåsångt gjuta.

Nej, medan än jag är wid lif,
Låt heldre win i glasen rinna;
Mig friska blomsterfransar gif,
Och låta hit min Ålstarinna.

För kärlek, ej för nöjet skall,
Jag går att dröjas hos de döda:
För än jag Leihen smaka skall,
Will jag förfingra lifwets möda.

Den Andra:

Dryckes-Sång.

J, som tömmen Bågaren,
för att dränka lifwets galla,
sen! — den usles tårar än
i hans tömda träskål falla.

Chor.

Låtom några droppar falla
utur tröste-bågaren
på de läpparne som falla
öfwer Er. wälsignelsen.

Bröder, sålan få wi den
för en Nils-gälds. Sedel förda,
tron. I ej, att Liggaren
lätta kan sin liles börda.

Chor.

Låtten den förtrycktes börda,
gifwen hoppet lif igen,
ljus — åt alla wilsseförda!
menn'skohataren — en wän.

Sjelfwe mellan dolba grund,
jagade af Ödets bölja;
slutom broderligt förbund
med dem oss i faran följa.

Chor.

Ros för Stets wreda bölja,
sluten broderligt förbund;
eller ryssen! — skall hon bölja
stjernan i Er aftenstund.

Ömmen ej för dygden blott,
uti nödens bojer sluten;
tung som klippan är den lott
wara brottslig — och förskjuten.

Chor.

Bröder! ingen utesluten;
wägen hördor — icke brott.
Eller sen i daggen njuten
på den Wises stöddar blott.

Sällas Går och ullahs Wän!
skall en klarnad dag oss dömma.
Särlhet uti Bågaren
för den ullahs wänner tömma.

Chor.

Och när dödens kall wi tömma,
Bröder! — ingen skräck för den!
De, som andras öden dömma,
tömma den, som Bågaren.

Den Tredje:

Swen och Maja.

I öfter Morgonrodnan blänkte,
på liljan daggen låg,
Der Swen de blommor pläcka tänkte,
Han sist i lunden såg;
Ej himlen rör den nya lag ::
Ej Nektergalens slag —

Att Maja jag en frans will wira,
Och den blir henne får,
Med den skall jag des löf-sal sira,
Och den min toll han är.
Säg, frans, hwad Swen ej dristar sig ::
Säg: Swen tillbeder dig.

Hans sång på wädbrets wingar flyger
Och Gladans hjerta rör,
Den löfbetäckta gång hon smyger,
Att se hwad Swen han gör.
Säg, frans, hwad Maja dristar sig ::
Säg: Maja älskar dig.

Den ort till all sin frögd kan hinna,
Hans själ har föga frögd,
När glädjens tysta tårar rinna,
Då tollar känslans högd;

Då stapplar Swen sin Majas namn ::
Hon springer i hans famn.

Han då ej nog på fransen skådar,
Men om och tjusad ler;
En tår, som hjertats wållust bådär,
Hwar gång sig smyger ner.
Ack! fåra frans du kort består ::
Ack! korta lifwets mår.

Påt dina tårar icke rinna,
Fast fransen kort består,
Den sällhet med hwarann wi finna
Kan trotsa tid och år;
Om lifwets ungdom hastigt far ::
Är hjertat ändå qwar.

Den Sjerde:

Kärlek, som så sällan hwilar
Från sin börda, dans och lel,
Satt en gång bland sina pilar,
Swag och lutad mid en El;
Solen sina strålar sände,
Foglen qwittrar ung och qwick,
Blomman spalkas, Näslan brände,
Minsta kråk i wållust gick.

Stundom Jägarhornet hördes,
Stundom i de gröna hwall
Eutan med förtjusning rördes,
Astrild wafna, log och skalf.
Af så mycken prast betagen,
Astrild hemlig aftning gör:
Köpte: Gudar! denna dagen
Till en wacker Doris hör.

Skönsta Glicka! Edra dagar
Jag ett lyckligt öde spår,
Hjertats Gud Er fest behagar,
Der Ni Myrten-fransar får:
Jag emot en ringa lilja,
Till ett prof af Ert behag;
Lef förnöjd, uppfyll min wilja,
Glad och munter lifsom jag.

När jag någon gång will sjunga,
Kärlek första ämnet är;
Hjertat lift, som styr min tunga,
När jag edert loford bär;
Sjelf jag tycker att min Luta
Ger ej mera ömma ljud;
Bör då hjertat deraf sluta,
Att Ni äfwen är des Gud.

Ödet har vår wänskap knutit
Ifrån våra spåda år,

Och som menlids ro har trutit,
Tid och barndom snart förgår.
Se'n jag Far. och Morlids blifwit,
Hos Er all min tröst jag fann;
Se'n oss alla öfvergifwit,
Wi blott lefde för hwarann.

Enslighet och nöjda dagar,
Lika sinne och begär,
Stifta snart de ljuswa lagar,
Som oss rätt att älska lär!
Kära du! hwad skall wi göra
I så lycklig ensamhet?
Den, som vill vår ro förstöra,
Kanste sjelf ej bättre wet.
